

Neda Saeedi
"Garden of Eden Moving; A Petrified Tribe"

December 27, 2019 — January 17, 2020
Dastan's Basement
#6 Beedar, Fereshte St., Tehran, Iran
Telephone: +98 21 2202 3114
Website: <http://dastan.gallery/>
Instagram: @dastansbasement

ندا سعیدی

«باغ عدن کوچ می‌کند؛ کوچنده سنگ می‌شود»

۶ تا ۲۷ دی ۱۳۹۸

زیرزمین دستان

تهران، خیابان فرشته، خیابان بیدار، پلاک ۶

تلفن: ۳۱۱۴ ۲۲۰۲ - ۲۱

وبسایت <http://dastan.gallery/>

اینستاگرام @dastansbasement

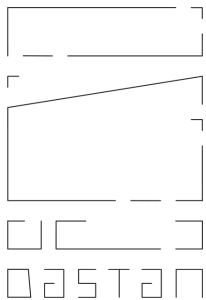
Dastan is pleased to announce Neda Saeedi's solo exhibition titled "Garden of Eden Moving; A Petrified Tribe" at Dastan's Basement. The exhibition will open on Friday, December 27, 2019, and will be open for public viewing through January 17, 2020. This is the first exhibition of works by Neda Saeedi at Dastan. Her work has been previously exhibited at several galleries, art spaces and museums, including Extra City, Antwerp; Luleå Biennial 2018, Lulea; Ludlow 38, New York; Bonner Bundeskunsthalle, Bonn; Folkwang Museum, Essen and Savvy Contemporary, Berlin.

Neda Saeedi (b. 1987, Tehran, Iran) works mainly with sculptures and installations. Neda Saeedi's sculptures' materiality, whose diversity depends on the theme of her works, plays the role of narrativity in her installations. In her work, she is "engrossed in urban landscapes, the relationship between the human body and architecture: the value, materiality, power/powerlessness and ownership of the body in relation to the construction of a building or the expansion of urban development projects." She also aims to "address history, the relationship between forms, materiality and concepts." Neda Saeedi initially studied classical sculpture under the direction of Raffie Davtian in Tehran. She later moved to Germany and studied at Berlin University of Arts (Udk) under the advisory of Prof. Hito Steyerl, graduating in 2017. Neda Saeedi lives and works between Berlin and Tehran.

"Garden of Eden Moving; A Petrified Tribe" is a multimedia installation. In the work, Neda Saeedi, explores a 1972 development project that started under the governance of the second Pahlavi monarchy on a large piece of land in Shushtar, Khuzestan Province, Iran. The development project sought to "civilize" Bakhtiari Tribe nomads, forcing them to work in the sugar factories and to live in Shooshtar-e-Noe (lit. "Shushtar New Town"). The project included three different sub-projects: an 'imported' sugar cane farm; a sugar refinery factory (Karoon Agroindustry); and Shushtar New Town (Shooshtar-e-Noe).

These construction plans became a symbol of the regime's fight against the Bakhtiari Tribe and an example of institutional predetermination of ways of living and the deliberate shaping of space and of people —the construction of cities and infrastructure with the purpose to socially, culturally and politically control people by making them solid and immovable.

Neda Saeedi's "Garden of Eden Moving; A Petrified Tribe" investigates such aspects of liquidity and solidness (as physical, economic and political terms), and it tries to make these peer dynamics clear as well as making them visible and touchable. The installation examines the moment that the "Medusa of industrialization petrifies livelihood and the economy becomes an abstract concept rather than tangible material."

Neda Saeedi
"Garden of Eden Moving: A Petrified Tribe"

December 27, 2019 — January 17, 2020
Dastan's Basement
#6 Beedar, Fereshte St., Tehran, Iran
Telephone: +98 21 2202 3114
Website: <http://dastan.gallery/>
Instagram: @dastansbasement

ندا سعیدی
«باغ عدن کوچ می‌کند؛ کوچنده سنگ می‌شود»
۶ تا ۲۷ دی ۱۳۹۸
زیرزمین دستان
تهران، خیابان فرشته، خیابان بیدار، پلاک ۶
تلفن: ۳۱۱۴ ۲۲۰۲ - ۰۲۱
وبسایت: <http://dastan.gallery/>
اینستاگرام: @dastaoutside

دستان نمایشگاه انفرادی آثار ندا سعیدی را با عنوان «باغ عدن کوچ می‌کند؛ کوچنده سنگ می‌شود» در زیرزمین دستان اعلام می‌کند. این نمایشگاه در تاریخ ۶ دی ۱۳۹۸ افتتاح می‌شود و تا ۲۷ دی ماه ادامه خواهد داشت. این اولین نمایشگاه آثار ندا سعیدی در دستان است. آثار او پیش از این در گالری‌ها و موزه‌های متنوعی از جمله اکستراسیتی (آنتورپ، بلژیک)، دوسالانه‌ی لولی‌ئو ۲۰۱۸ (لولی‌ئو، سوئد)، لودلو ۳۸ (نیویورک، آمریکا)، موزه‌ی ملی هنر بُن (بُن، آلمان)، موزه‌ی فولک‌وانگ (ایسن، آلمان)، و فضای هنری سوی‌کانتیمپورری (برلین، آلمان) به نمایش درآمده‌اند.

بیشتر تمرکز آثار ندا سعیدی (م. ۱۳۶۶، تهران) بر رسانه‌های حجم و چیدمان است. مواد و جنس‌های متنوع مجسمه‌های او، که وابسته به درون‌مایه و موضوع‌های موردنظر این هنرمند است، نقشی روایتگرانه در چیدمان‌ها دارند. او در آثارش «بیش از هرچیز دیگری به مناظر شهری و ارتباط میان بدن انسان و معماری»، از جمله «ارزش، مادیت، قدرت/ناتوانی، و مالکیت بدن، در تناسب با ساختن یک بنا و یا گسترش پروژه‌های توسعه‌ی شهری» توجه دارد. همچنین، در بسیاری از کارهایش «به تاریخ، و رابطه‌ی میان فرم‌ها، مادیت و مفاهیم» می‌پردازد. ندا سعیدی فعالیت هنری خود را در دوره‌های مجسمه‌سازی کلاسیک نزد رافی داوتیان آغاز کرد. سپس برای تحصیل در دانشگاه هنر برلین به آلمان رفته و تحت نظر پروفیسور هیتو اشتایرل آموزش دیده، در سال ۲۰۱۷ فارغ‌التحصیل شد. او در برلین و تهران زندگی و کار می‌کند.

«باغ عدن کوچ می‌کند؛ کوچنده سنگ می‌شود» یک چیدمان چندرسانه‌ای است. موضوع مورد مطالعه‌ی ندا سعیدی در این نمایشگاه، یک طرح توسعه مربوط به اوایل دهه‌ی ۱۳۵۰ در حوالی شهر شوشتر (استان خوزستان) است. این پروژه، در زمان خود، می‌کوشید تا کوچ‌نشینان ایل بختیاری را «شهرنشین و متمدن» کند. از این نظر، دولت این عشایر را مجبور به کار در کارخانه‌های شکر کرده، شهرکی به نام «شوشتر نو» را برای اسکان آن‌ها توسعه می‌داد. پروژه‌ی مذکور، سه زیرشاخه داشت: یک مزرعه‌ی «وارداتی» نیشکر؛ یک کارخانه‌ی پالایش شکر (کارخانه‌ی کشت و صنعت کارون)؛ و شهرک شوشتر نو.

این برنامه‌های ساخت‌وساز، نمادی از تلاش حکومت برای سلطه بر ایل بختیاری، و نمونه‌ای از تعیین تکلیف دولت‌ها برای شکل دادن به سبک و سیاق، و همچنین محیط زندگی مردم شدند — آن‌ها می‌خواستند با ساختن شهرها و زیرساخت‌های جدید، مردم را از بُعدهای اجتماعی، فرهنگی و سیاسی کنترل کرده، آن‌ها را یک‌جانشین و بر جای خود محکم و جامد کنند.

نمایشگاه کنونی، با نگاه به سرگذشت یادشده، سعی می‌کند چنین جنبه‌هایی از «جماد» و «سیالیت» را (با در نظر گرفتن وجوه فیزیکی، اقتصادی و سیاسی این اصطلاحات) بررسی کند. نمایش سعی می‌کند تا الگوها و تأثیرات اجتماعی این مفاهیم را آشکار کرده، آن‌ها را لمس‌پذیر کند. به قول هنرمند، این چیدمان لحظه‌ای را می‌کاود که «مدوسای صنعتی‌شدن، شادابی را تبدیل به سنگ می‌کند، و اقتصاد تبدیل به مفهومی جزمی، و نه چیزی قابل لمس، می‌شود.»